ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΖΟΝΚΙΕΡ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἡ Λέλα ἦταν μιὰ ὤμορφη κόρη μὲ μαλλιὰ χρυσᾶ καὶ μάτια σμαραγδένια. Ἦταν ψηλή, λυγερή, κι' ἀλαφροπερπάτητη σὰν νεράϊδα. Μὰ πῶς νὰ μὴν ἔχη ὅλες αὐτὲς τὶς χάρες, ἀφοῦ ὅταν γεννήθηκε τρεῖς νεράϊδες πῆγαν καὶ τὴν ἐμοίραναν; Πρὶν φύγουν μάλιστα, ἄφησαν μέσα στὴν κούνια της τρία μαργαριτάρια.

Ἡ μητέρα τῆς Λέλας κοιμότανε τὴν ὥρα ποὺ πῆγαν ἡ νεράϊδες, μὰ τὰ εἶδε ὅλα στὸν ὕπνο της. Μόλις ξύπνησε λοιπόν, φώναξε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε τί ὀνειρεύτηκε. Ἐκεῖνος ἔψαξε μέσα στὸ λίκνο τοῦ παιδιοῦ, καὶ βρῆκε τὰ τρία μαργαριτάρια. Ἦταν καὶ τὰ τρία ὡραῖα, μεγάλα καὶ λαμπρὰ σὰν μικρὰ φεγγαράκια.

—Εἶδες, εἶπε τότε ἡ μητέρα τῆς Λέλας στὸν ἄντρα της, εἶδες ποὺ ἦταν ἀληθινὸ τὸ ὄνειρό μου;

—Τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ κρύψουμε, εἶπε ὁ πατέρας τῆς Λέλας, καὶ νὰ τὰ δώσουμε τῆς κόρης μας, ὅταν θὰ μεγαλώση.

—Βέβαια, εἶπε κι' ἡ μητέρα της, θὰ τὰ κρύψουμε μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κουτί, θὰ τὰ κλειδώσουμε καὶ θὰ ὁρκιστοῦμε πὼς δὲν θὰ τ' ἀνοίξουμε παρὰ μόνον ὅταν ἡ κόρη μας γίνη εἴκοσι χρόνων.

—Εἴκοσι χρόνων, εἶπε πολύ, εἶπε ὁ πατέρας. Νὰ τὸ ἀνοίξουμε ὅταν θὰ γίνη δέκα πέντε χρόνων.

—Ἂς εἶπε, εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ἂς τὰνοίξουμε μετὰ δέκα πέντε χρόνια, ὅπως θέλεις ἐσύ.

Κρύψανε λοιπὸν τὰ τρία μαργαριτάρια μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κουτί, καὶ τὸ κλείδωσαν μ' ἕνα κλειδὶ χρυσό.

Περνούσανε στὸ μεταξὺ τὰ χρόνια, καὶ ἡ Λέλα μεγάλωνε καὶ ὡμόρφαινε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Κι' ὅταν ἔγινε δέκα πέντε χρόνων, οἱ γονεῖς της, τῆς εἶπαν πὼς ἔχουν νὰ τῆς δώσουν τὸ πολυτιμότερο ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα ποὺ τῆς εἶχαν δώσει ὥς τώρα. Ὁ πατέρας της πῆγε κι' ἔφερε τότε τὸ χρυσὸ κουτί, καὶ ἡ μητέρα της τοῦ ἔδωσε τὸ χρυσὸ κλειδάκι ποὺ τὸ εἶχε πάντα κρεμασμένο στὸ λαιμό της, μὲ μιὰ μαλαματένια ἁλυσσιδίτσα.

Ἄνοιξε λοιπὸν ὁ πατέρας τῆς Λέλας τὸ χρυσὸ κουτί, καὶ ἡ Λέλα ἔσκυψε καὶ εἶδε μέσα τὰ τρία μαργαριτάρια, ποὺ ἔλαμπαν σὰν τρία μικρὰ φεγγάρια.

—Εἶνε δικά μας αὐτὰ τὰ φωτεινὰ καὶ πολύτιμα πετράδια; ρώτησε, μὴ τολμῶντας ν' ἁπλώση τὸ χέρι της καὶ νὰ τὰ πάρη.

—Δικά σου εἶνε, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της. Ὅταν γεννήθηκες τρεῖς νεράϊδες τὰ ἔβαλαν στὴν κούνια σου.

—Τί καλὲς ποὺ εἶνε αὐτὲς ἡ νεράϊδες! εἶπεν ἡ Λέλα. Θὰ στολισθῶ μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα μαργαριτάρια σὰν νὰ εἶμαι μιὰ πλούσια βασιλοπούλα. Τὰ δύο θὰ γίνουν σκουλαρίκια καὶ τὸ ἄλλο δαχτυλίδι. Δὲν συμφωνᾶτε καὶ σεῖς σ' αὐτό;

—Ὡραία ἰδέα! εἶπεν ἡ μητέρα της. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνη.

—Ναί, θὰ εἶνε ὡραῖα αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια στ' αὐτιά σου καὶ στὸ χέρι σου, κόρη μου, τῆς εἶπε κι' ὁ πατέρας της. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ σοῦ πρόσφεραν ἡ νεράϊδες, ὅταν γεννήθηκες, ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου.

Μόλις ὁ πατέρας της εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνα τρομερὸ βουητὸ ἀκούστηκε, σείστηκε ἡ γῆ καὶ τὸ σπιτάκι ὁλόκληρο καταπλακώθηκε κάτω ἀπὸ μεγάλα κομμάτια χρυσαφιοῦ. Κι' ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀκόμα καὶ πιὸ πέρα ἀπ' αὐτό, ὥς στὰ περίχωρα ὁ τόπος γέμισε μάλαμα!...

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου μόλις ἄκουσαν τὸ χαλασμὸ ποὺ γινε ἔτρεξαν νὰ σώσουν τοὺς γονεῖς τῆς Λέλας, μαζεύοντας ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ χρυσᾶ σιντρίμια. Μὰ δὲν θὰ κατώρθωναν τίποτα μπρὸς στὴν πλημμύρα ἐκείνη τοῦ χρυσοῦ, ἂν ἡ νεράϊδες, ποὺ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι προστάτευψαν καὶ μοίραναν τὴν Λέλα, δὲν ἀποφάσιζαν νὰ τὴν σώσουν κι' αὐτὴ καὶ τὰ γονικά της.

Ἔτσι ἡ Λέλα κι' οἱ γονεῖς της γλύτωσαν. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ποὺ ἔτρεξαν γιὰ νὰ τοὺς σώσουν, πῆραν ὅλο τὸ χρυσάφι ἀπὸ τὸ σπιτάκι τους, καὶ τότε ἡ Λέλα εἶδε πεταμένο σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ κουτὶ μὲ τὰ μαργαριτάρια. Τὸ ἄνοιξε ἀμέσως καὶ βρῆκε μέσα δύο μόνον ἀπὸ τὰ τρία μαργαριτάρια. Χάρηκε ὅσοτόσο πολύ, γιατί δὲν τἄχασε κι' αὐτὰ καὶ κύτταξε νὰ δῆ τί γίνοταν γύρω της. Εἶδε τότε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρυσό της κουτὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος χρυσαφιοῦ μέσα στὸ σπίτι. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου εἶχαν ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία τῆς Λέλας καὶ τῶν γονέων της, καὶ πῆραν καὶ τὸ μικρότερο ἀκόμα κομμάτι χρυσοῦ. Ἄλλοι γέμισαν τὶς τσέπες τους μὲ χρυσάφι, ἄλλοι γέμισαν μ' αὐτὸ ὁλόκληρους σάκκους καὶ κάρρα. Μὰ τὸ κουτὶ μὲ τὰ μαργαριτάρια ἡ νεράϊδες δὲν ἄφησαν κανένα νὰ τὸ πάρη.

Γιὰ πολὺν καιρὸ ὕστερα, ἡ Λέλα καὶ οἱ γονεῖς της ἔμειναν φοβισμένοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός. Μὰ σὰν πέρασε ἕνας χρόνος, ἡ μητέρα της πῆρε θάρρος κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ ἐκμεταλλευθῆ, ἀκίνδυνα αὐτὴν τὴν φορά, τὴν μαγικὴ δύναμι τῶν μαργαριταριῶν.

«Τί χρειάζεται γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος ἕνας ἄνθρωπος, στὸν κόσμο; συλλογιζόταν μονάχη της. Δὲν εἶνε ἀνάγκη βέβαια νὰ ἔχη διχό του ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Θὰ τοῦ ἔφτανε ἕνα παλάτι γεμᾶτο ἀπὸ ὅλα τὰ καλά. Ἕνα παλάτι μὲ ὡραῖα ἔπιπλα, μὲ σπάνια λουλούδια, μὲ πολύτιμα πράγματα, μὲ ντουλάπες γεμᾶτες λαμπρὰ φορέματα, μὲ αἴθουσες γεμάτες καλεσμένους, μὲ δεῖπνα βασιλικά, μὲ ὑπηρέτες, μὲ ἀμάξια, μὲ κήπους».

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἡ μητέρα τῆς Λέλας ἄνοιξε τὸ χρυσὸ κουτί, πῆρε τὸ ἕνα μαργαριτάρι στὰ χέρια της καὶ παρακάλεσε τὶς νεράϊδες νὰ χαρίσουν στὴν κόρη της ἕνα παλάτι σὰν αὐτὸ ποὺ ὀνειρευότανε.

Καί νά, ποὺ μονομιᾶς βρέθηκαν καὶ οἱ τρεῖς μέσα σ' ἕνα λαμπρὸ παλάτι, ἐνῶ συγχρόνως τὸ δεύτερο μαργαριτάρι ἄστραψε καὶ χάθηκε γιὰ πάντα...

Ἡ Λέλα, ντυμένη πλούσια, δεχόταν τώρα μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς της, σὲ μιὰ αἴθουσα στολισμένη βασιλικά, τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο, κόμητας, βαρώνους, ἀκόμα καὶ πρίγκηπες καὶ πριγκηπέσσες. Μιὰ μουσικὴ μαγικὴ ἀντηχοῦσε μέσα στὸ παλάτι, κι' εὐωδίαζεν ὅλο ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια λουλούδια.

Καὶ ὅμως ἡ Λέλα, ἡ ὁποία εἶχε πολὺ καλὴ καὶ εὐαίσθητη καρδιά, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι κάτι τῆς ἔλειπε! Μέσα σὲ τόση πολυτέλεια καὶ τόση λάμψη δὲν ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο.

Ἔννοιωθε πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ λαμπρὸ περιβάλλον ὅλα ἦσαν ψεύτικα, τυπικά, ὑπολογισμένα. Καταλάβαινε πὼς ὅλοι τὴν κολάκευαν καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Ἀπὸ τὰ τρία μαργαριτάρια της, τὰ δύο δὲν τῆς ἔδωσαν αὐτό, ποὺ ἐπιθυμοῦσε μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Τώρα τῆς ἔμεινε τὸ ἕνα μαργαριτάρι μόνο. Τὸ εἶχε δέσει σ' ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ φοροῦσε πάντα στὸ χέρι της. Δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήση τίποτα ἀπὸ τὴν μαγικὴ του δύναμι, γιατί φοβόταν μήπως ζητήση κάτι ποὺ δὲν θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Φοβόταν μήπως δὲν σταθῆ πιὸ τυχερὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Μιὰ μέρα καθόταν συλλογισμένη καὶ κύτταξε τὸ μαργαριτάρι ποὺ ἔλαμπε ἐπάνω στὸ χέρι της.

—Ἀγαπημένο μου μαργαριτάρι, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦ της, τί νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δώσης;... Εἶδα πόσο εἶνε μάταια τὰ πλούτη καὶ πὼς δὲν ἀξίζει τίποτα ὁ κόσμος ὅλος χωρὶς κάτι τι ἄλλο. Ἄχ, τί εἶνε αὐτὸ τὸ κάτι τι ἄλλο ποὺ μοῦ λείπει; Θεέ μου: Εἶνε ἡ ἀγάπη; Ναί, αὐτὸ εἶνε! Τὸ βρῆκα! Δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος τίποτα χωρὶς τὴν ἀγάπη! Εἶμαι φτωχιὰ καὶ ἔρημη, ἀφοῦ δὲν ἀγαπῶ, καὶ δὲν μ' ἀγαποῦν, ἔτσι ὅπως θέλω ἐγώ!

Κι' ἔκλαιγε ἡ Λέλα, ἔκλαιγε καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε σὰν σταγόνες δροσιᾶς ἐπάνω στὰ τριανταφυλλένια μάγουλά της.

—Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μὲ περιτριγυρίζουν τώρα, εἶπε, τὸ κάνουν γιὰ τὰ πλούτη μου, κι' ὄχι γιὰ μένα τὴν ἴδια. Ὦ, καλὲς μου νεράϊδες, τώρα τὸ νοιώθω, πόσο εἶνε μάταια ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, καὶ πὼς τὸ μόνο ἀληθινὸ κι' ἀθάνατο ἀγαθὸ εἶνε ἡ ἀγάπη!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Λέλας, ἐπάνω στὸ μαργαριτάρι. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ σφογγίση, λέγοντας μὲ πόνο:

—Δὲν ἤθελα τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο, παρὰ μόνο μιὰ καρδιὰ πιστή...

Μόλις εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Λέλα, βρέθηκε σ' ἕνα σπιτάκι ἁπλὸ καὶ φτωχικὸ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ πόδια της, ἦταν γονατιστὸ ἕνα παλληκάρι μὲ μάτια φλογερὰ καὶ μαλλιὰ κατάμαυρα.

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, εἶνε καιρὸς ποὺ σὲ περίμενα νἄρθῆς. Ἡ καλὲς νεράϊδες σ' ἔφεραν ἐπὶ τέλους, σιμά μου!... Σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρό, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ φανερωθῶ ποτὲ μπροστά σου, γιατί δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω παρὰ μόνο μιὰ καρδιὰ πιστή. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω τίποτα ἄλλο ἀπὸ σένα, παρὰ μόνο τὴν ἀγάπη σου.

—Μὰ κι' ἐγώ, εἶπεν ἡ Λέλα, δὲν ἤθελα τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο, παρὰ μόνο μιὰ καρδιὰ πιστή, ποὺ νὰ μὴ θέλη κι' αὐτὴ τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου.

Ὁ νέος τότε σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἡ Λέλα ἔσκυψε καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα φίλημα φλογερό.

Παντρεύτηκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, κι' ἔζησαν τρισευτυχισμένοι, κι' ἡ Λέλα δὲν μετάνοιωσε ποτὲ γιατί ζήτησε ἀπὸ τὶς νεράϊδες, ὄχι πλούτη, ἀλλὰ μόνο μιὰ καρδιὰ πιστὴ καὶ τίποτα ἄλλο...